

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3794/2019
09.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Драгољуб Јоксимовић, адвокат из ..., против туженог „ПМЦ Аутомotive“ ДОО са седиштем у Крагујевцу, кога заступа пуномоћник Владимир Михај, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3802/18 од 17.05.2019. године, у седници већа одржаној дана 09.09.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3802/18 од 17.05.2019. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 661/18 од 11.07.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца АА из ..., па је поништено решење туженог .../... од 16.03.2016. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду бр .../... од 13.09.2012. године, распоређеном код послодавца на радном месту ..., због непоштовања радне дисциплине прописане актом послодавца из члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду и члана 64. тачка 29 – кршење правила процедуре рада; члана 64. тачка 30 – кршење кодекса понашања; члана 64. тачка 33 – недостављања извештаја лекара о привременој спречености за рад – дознака, најкасније до претпоследњег дана у месецу, па је тужени „ПМЦ Аутомotive“ ДОО из Крагујевца обавезан да тужиоца врати на посао у року од 8 дана од дана пријема пресуде. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца, поништено решење о исправци решења о отказу уговора .../... од 16.03.2016. године, којим је извршена исправка решења о отказу уговора о раду .../... од 16.03.2016. године, па је тужени обавезан да тужиоца врати на посао у року од 8 дана од дана пријема пресуде. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 203.250,00 динара, у року од 8 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3802/18 од 17.05.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу I изреке, делу става II изреке којим је усвојен тужбени захтев и поништено решење о исправци решења о отказу уговора о раду .../...-... од 16.03.2016. године, а којим је извршена исправка решења о отказу уговора о раду .../... од 16.03.2016. године и ставу III изреке. Ставом другим изреке укинута је првостепена пресуда у делу става II изреке којим је тужени обавезан да тужиоца врати на посао и тужба у наведеном делу одбачена. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, из свих законом предвиђених разлога.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ...18/20), Врховни касациони суд је оценио да је ревизија туженог неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се посебно указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, која није прописана као ревизијски разлог, у смислу члана 407. став 1. тачка 2. и 3. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено време по основу уговора о раду број .../... од 13.09.2012. године, на основу кога је обављао послове радника „...“, да би анексом ... уговора о раду број .../... од 01.05.2013. године тужилац био распоређен на послове „...“ које је послове обављао и пре доношења оспореног решења о отказу уговора о раду. Тужилац је дана 26.01.2016. године, због погоршања здравственог стања, отворио боловање, а туженом је истог дана доставио потврду лекара о привременој спречености за рад, која је садржала и време очекиване спречености за рад – седам до десет дана. Дознаке за боловање тужилац је предао туженом 01.02.2016. године, када је боловање закључио и када су му дознаке издате од стране лекара.

Оспореним решењем о отказу уговора о раду тужиоцу је отказан наведени уговор и закључени анекс, због непоштовања радне дисциплине прописане актом послодавца из члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду, и то повреде радне дисциплине прописане Правилником о раду туженог утврђене чланом 64. тачка 29 – кршење правила процедуре рада, чланом 64. тачка 30 – кршење кодекса понашања и чланом 64. тачка 33 – недостављање извештаја лекара о привременој спречености за рад – дознака, најкасније до претпоследњег радног дана у месецу. У образложењу оспореног решења је наведено, између осталог, да је тужилац доставио дознаке за боловање 01.02.2016. године у 13,30 часова, иако је био упознат са процедуром за достављање дознака, према којој се дознаке достављају најкасније до претпоследњег радног дана у месецу, па је због тога био у обавези да послодавцу достави дознаке најкасније до 28.01.2016. године, да достављање дознака о одсуству са посла по истеку рока утврђеног процедуром послодавца не оправдава повреду радне дисциплине коју је запослени учинио, као и да је степен нарушавања радне дисциплине такав да искључује даљи рад

запосленог код послодавца, јер ремети процедуру понашања утврђену актом послодавца и благовремен и тачан обрачун зараде запослених. Решење о отказу уговора о раду је исправљено решењем број .../...-... од 16.03.2016. године, тако што је додат текст и анекса ... број .../... уговора о раду. Пре доношења решења о отказу уговора о раду тужени је упозорио тужиоца да су се стекли услови да му се откаже уговор, на које се тужилац изјаснио.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, нижестепени судови су закључили да, иако тужилац није у потпуности испоштовао рок за достављање дознака, повреда радне дисциплине није такве тежине, односно понашање тужиоца није било у тој мери неподношљиво да би му оспореним решењем од 16.03.2016. године била изречена мера престанка радног односа из члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду, због чега је наведено решење поништено и тужени је обавезан да тужиоца врати на рад.

Врховни касациони суд сматра да су нижестепени судови на утврђено чињенично стање правилно применили материјално право доносећи побијану пресуду.

Одредбом члана 179. став 1. тачка 2. и 3. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05...75/14), прописано је да послодавац може да откаже запосленом уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца, и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду (тачка 2. наведеног члана), ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца (тачка 3).

Из наведене законске одредбе произлази да је за непоштовање радне дисциплине као отказног разлога, потребна свест о недисциплини.

У конкретном случају, према оцени Врховног касационог суда, из утврђеног чињеничног стања произлази да тужилац јесте учинио повреду радне дисциплине, али и да постоје разлози који указују да тужилац није био у довољној мери свестан какве последице за његов радноправни статус може да изазове учињена повреда радне дисциплине. Ово зато што је тужилац отворио боловање 26.01.2016. године, истог дана је доставио туженом потврду лекара о привременој спречености за рад са очекиваним временом спречености за рад – 7 до 10 дана, те да је дознаке за боловање тужилац туженом предао 01.02.2016. године (понедељак), а да му је боловање закључено 30.01.2016. године (субота). С обзиром на време отварања боловања, чињеницу да је доставио туженом потврду лекара о привременој спречености за рад и да му је боловање заправо закључено 30.01.2016. године, тужилац је погрешно сматрао да постоје околности према којима би, непредузимање радње достављања дознака за боловање претпоследњег радног дана у месецу било допуштено. При томе, тужени није доказао, како то правилно закључују нижестепени судови, да је због оваквог понашања тужиоца дошло до поремећаја у процесу рада туженог, да тужени није био у могућности да запосленима благовремено обрачуна и исплати зараду и да је тужени отклонио сваку сумњу евентуалне злоупотребе права на одсуство због привремене спречености за рад.

У то смислу су неосновни наводи ревизије којима се указује да је због непоштовања радне дисциплине тужиоца онемогућена организација распореда рада и благовремени обрачун зараде у задатим роковима.

На правилност побијане пресуде не утичу наводи ревизије којима се указује да другостепени суд недозвољено улази у оцену градације дисциплинског кажњавња запосленог, занемарујући чињеницу да је послодавац исто понашање предвидео својим актима као отказни разлог и чињеницу да је тужилац учинио повреду радне дисциплине неблаговременим достављањем дознака. Тужилац је доказао да је услед свих околности погрешно сматрао да непредузимање наведене радње неће довести до тако озбиљне последице, као што је отказ уговора о раду. Разлози нижестепених судова о оправданости изречене мере отказа уговора о раду, односно постојања евентуално олакшавајућих околности, немају утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари. Битна чињеница која је довела до незаконитости побијаног решења је непостојање свести тужиоца о последицама неблаговременог достављања дознака, с обзиром на време отварања и трајања боловања и достављање дознака првог радног дана по закључењу боловања.

Врховни касациони суд је оценио и остале наводе изјављене ревизије којима се понављају наводи о постојању свести и кривице тужиоца за учинену повреду радне дисциплине, због чега ти наводи нису посебно образложени.

Из наведених разлога одлучено је као у изреци, на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

Тужени у ревизијском поступку није успео, па му не припадају трошкови за састав ревизије, које је тражио и определио у ревизији, а у смислу члана 153. Закона о парничном поступку. Због тога је одлучено као у ставу другом изреке, на основу члана 165. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић